YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

17 päivänä kesäkuuta 2003 *

Asiassa C-383/01,

jonka Østre Landsret (Tanska) on saattanut EY 234 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

De Danske Bilimportører

vastaan

Skatteministeriet, Told- og Skattestyrelsen

ennakkoratkaisun EY 28 ja EY 30 artiklan tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentin tehtäviä hoitava kuudennen jaoston puheenjohtaja J.-P. Puissochet, jaostojen puheenjohtajat M. Wathelet (esittelevä

* Oikeudenkäyntikieli: tanska.

tuomari) ja R. Schintgen sekä tuomarit C. Gulmann, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr ja J. N. Cunha Rodrigues,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— De Danske Bilimportører, edustajinaan advokat K. Dyekjær-Hansen ja advokat T. Ryhl,

— Tanskan hallitus, asiamiehenään J. Molde, avustajanaan advokat K. Hagel-Sørensen,

— Italian hallitus, asiamiehenään U. Leanza, avustajanaan avvocato dello Stato M. Fiorilli,

— Suomen hallitus, asiamiehenään E. Bygglin,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään H. C. Støvlbæk,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan De Danske Bilimportørerin, edustajanaan K. Dyekjær-Hansen, Tanskan hallituksen, asiamiehenään J. Molde, avustajanaan K. Hagel-Sørensen, Suomen hallituksen, asiamiehenään T. Pynnä, ja komission, asiamiehenään H. C. Støvlbæk, 6.11.2002 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 27.2.2003 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Østre Landsret on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 26.9.2001 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 5.10.2001, EY 234 artiklan nojalla kaksi ennakkoratkaisukysymystä EY 28 ja EY 30 artiklan tulkinnasta.

2 Nämä kysymykset on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat De Danske Bilimportører (jäljempänä DBI), joka on autojen maahantuojien yhdistys, ja Skatteministeriet (Tanskan verohallinto), ja jossa on kyse uusien autojen rekisteröinnistä kannettavasta verosta.

Asiaa koskevat säännökset

Yhteisön lainsäädäntö

3 EY 23—EY 31 artikla muodostavat EY:n perustamissopimuksen I osaston, jonka otsikkona on "Tavaroiden vapaa liikkuvuus"; näillä artikloilla luodaan tulliliitto ja kielletään jäsenvaltioiden välisen kaupan määrälliset rajoitukset.

4 EY 25 artiklassa määrätään seuraavaa:

"Tuonti- ja vientitullit tai vaikutukseltaan vastaavat maksut ovat kiellettyjä jäsenvaltioiden välillä. Tämä koskee myös fiskaalisia tulleja."

5 Lisäksi EY 28 artiklassa todetaan seuraavaa: "Jäsenvaltioiden väliset tuonnin määrälliset rajoitukset ja kaikki vaikutukseltaan vastaavat toimenpiteet ovat kiellettyjä." EY 29 artiklassa määrätään vastaavasta kiellosta viennin osalta.

6 EY 30 artikla kuuluu kuitenkin seuraavasti:

"Mitä 28 ja 29 artiklassa määrätään, ei estä sellaisia tuontia, vientiä tai kauttakuljetusta koskevia kieltoja tai rajoituksia, jotka ovat perusteltuja julkisen

moraalin, yleisen järjestyksen tai turvallisuuden kannalta, ihmisten, eläinten tai kasvien terveyden ja elämän suojelemiseksi — — . Nämä kiellot tai rajoitukset eivät kuitenkaan saa olla keino mielivaltaiseen syrjintään tai jäsenvaltioiden välisen kaupan peiteltyyn rajoittamiseen."

7 EY 90—EY 93 artikla muodostavat perustamissopimuksessa olevan, "Kilpailua, verotusta ja lainsäädännön lähentämistä koskevat yhteiset säännöt" -otsikoidun VI osaston 2 luvun, jonka otsikkona on "Veroja ja maksuja koskevat määräykset".

8 EY 90 artiklassa määrätään seuraavaa:

"Jäsenvaltiot eivät määrää muiden jäsenvaltioiden tuotteille minkäänlaisia korkeampia välittömiä tai välillisiä sisäisiä maksuja kuin ne välittömästi tai välillisesti määräävät samanlaisille kotimaisille tuotteille.

Jäsenvaltiot eivät liioin määrää muiden jäsenvaltioiden tuotteille sellaisia sisäisiä maksuja, joilla välillisesti suojellaan muuta tuotantoa."

Kansallinen lainsäädäntö

9 Laissa nimeltä Lov om registreringsafgift af motorkøretøjer (laki moottoriajoneuvojen rekisteröintiverosta), sellaisena kuin se on muutettuna 14.4.1999

annetulla lailla nro 222, jota sovellettiin pääasian oikeudenkäynnin tosiseikkojen tapahtumisen aikaan, säädetään rekisteröintiveroksi kutsutusta verosta, jota kannetaan uusien autojen rekisteröinnistä. Vero kannetaan ajoneuvon Tanskassa tapahtuvan ensirekisteröinnin yhteydessä ja määritetään ostohinnan perusteella. Veron suuruus on 105 prosenttia hinnasta vuosittain vahvistettavaan kynnysarvoon saakka ja yli menevältä osalta 180 prosenttia. Vuonna 1999 kynnysarvo oli 52 800 Tanskan kruunua (DKK).

10 Veron perusteena käytettävä hinta sisältää lisäksi 25 prosentin arvonlisäveron ja 9 prosentin kiinteän hinnankorotuksen jälleenmyyjän katteen huomioon ottamiseksi riippumatta siitä, mikä jälleenmyyjän kate todellisuudessa on.

11 Asiakirjoista ilmenee, että rekisteröintiveron pääasiallisena tarkoituksena on synnyttää verotuottoa, joskin ympäristönsuojelun ja liikenneturvallisuuden kaltaiset muutkin seikat voivat olla perusteena sen kannolle.

12 Koska vero kannetaan auton Tanskassa tapahtuvan ensirekisteröinnin yhteydessä, mutta ei enää myöhemmän jälleenmyynnin yhteydessä, se kannetaan myös käytetyn auton maahantuonnin yhteydessä.

13 Ennen vuotta 1990 rekisteröintiveroa sovellettiin maahantuotuihin käytettyihin autoihin tavalla, jossa ei otettu riittävästi huomioon autojen arvon alenemista. Myös yhteisöjen tuomioistuin antoi 11.12.1990 asiassa C-47/88, komissio vastaan Tanska, tuomion (Kok. 1990, s. I-4509), jossa se katsoi, ettei Tanskan kuningaskunta ollut täyttänyt sille ETY:n perustamissopimuksen 95 artiklasta

(josta on tullut EY:n perustamissopimuksen 95 artikla, josta puolestaan on muutettuna tullut EY 90 artikla) johtuvia velvoitteitaan kantaessaan maahantuoduista käytetyistä moottoriajoneuvoista rekisteröintiveroa, joka perustui yleensä ajoneuvon todellista arvoa korkeampaan arvioituun arvoon, mistä seurasi, että maahantuotuja käytettyjä moottoriajoneuvoja verotettiin ankarammin kuin niitä käytettyjä moottoriajoneuvoja, jotka myydään Tanskan markkinoilla sen jälkeen, kun ne on rekisteröity Tanskassa.

14 Mainittuun tuomioon johtaneessa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevassa kanteessaan komissio riitautti niin ikään uusien autojen rekisteröinnistä kannettavan veron yhteensopivuuden perustamissopimuksen 95 artiklan kanssa, kun otetaan huomioon erityisesti veron hyvin korkea taso.

15 Yhteisöjen tuomioistuin kuitenkin hylkäsi tämän jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan väitteen katsottuaan, ettei perustamissopimuksen 95 artiklaan voitu vedota maahantuotuja tavaroita koskevaa sisäistä verotusta vastaan silloin, kun kotimaista samanlaista tai kilpailevaa tuotantoa ei ole, ja ettei artiklan nojalla ollut mahdollista estää jäsenvaltion joillekin tuotteille määräämää verotuksen hyvin korkeaa tasoa, ellei verotuksella ollut syrjiviä tai protektionistisia vaikutuksia (em. asia komissio v. Tanska, tuomion 10 kohta).

16 Yhteisöjen tuomioistuin tosin korosti mainitussa asiassa komissio vastaan Tanska antamansa tuomion 12 kohdassa, että kuten se oli katsonut asiassa 31/67, Stier, 4.4.1968 antamassaan tuomiossa (Kok. 1968, s. 347), jäsenvaltiot eivät voi kantaa tuotteista, jotka vastaavan kotimaisen tuotannon puuttuessa eivät kuulu perustamissopimuksen 95 artiklassa olevien kieltojen soveltamisalan piiriin, niin suurta veroa, että tavaroiden vapaa liikkuvuus näiden tuotteiden osalta vaarantuisi yhteismarkkinoiden sisällä. Se kuitenkin totesi mainitussa asiassa komissio vastaan Tanska antamansa tuomion 13 kohdassa lisäksi, että tällaista tavaroiden vapaan liikkuvuuden loukkausta voidaan arvioida vain ETY:n perustamissopimuksen 30 artiklan (josta on tullut EY:n perustamissopimuksen

30 artikla, josta puolestaan on muutettuna tullut EY 28 artikla) ja sitä seuraavien artikloiden kannalta. Komission kanne kyseisessä asiassa ei kuitenkaan perustunut näihin artikloihin.

Pääasian oikeudenkäynti ja ennakkoratkaisukysymykset

17 Aluksi on todettava, että kuten asiakirjoista käy ilmi, Tanskassa ei valmisteta autoja. Vuosina 1985—2000 tässä jäsenvaltiossa rekisteröityjen autojen kokonaismäärä nousi 1 501 000 autosta 1 854 000 autoon ja uusien rekisteröintien lukumäärä vuotta kohden vaihteli 78 453 autosta 169 492 autoon.

18 Tammikuussa 1999 DBI osti johtajansa käyttöön uuden Audi-merkkisen auton kokonaishintaan (toimituskulut mukaan lukien) 498 546 DKK, josta 297 456 DKK oli rekisteröintiveroa.

19 DBI katsoi veroa kannetun EY 28 artiklan vastaisesti ja vaati kyseistä summaa takaisin veroviranomaisilta vedoten erityisesti edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Tanska annetun tuomion 12 ja 13 kohtaan. Yhdistyksen mukaan rekisteröintiveron hyvin korkea määrä teki mahdottomaksi autojen tuonnin Tanskaan tavanomaisin kaupallisin ehdoin, mikä suosi jo rekisteröityjen kotimaisten käytettyjen autojen — joita oli yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan (em. asia komissio v. Tanska, tuomion 17 kohta ja asia C-228/98, Dounias, tuomio 3.2.2000, Kok. 2000, s. I-577, 42 kohta) pidettävä tanskalaisina tuotteina — ostajia.

20 Skatteministeriet vastasi tähän, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan (em. asia Dounias, tuomion 39 kohta) verot ja veronluonteiset maksut eivät kuulu EY 28 artiklan soveltamisalaan, koska sisäisen verotuksen laillisuutta voidaan arvioida ainoastaan EY 90 artiklan kannalta. Ministeriö totesi lisäksi yhteisöjen tuomioistuimen huomauttaneen asiassa C-132/88, komissio vastaan Kreikka, 5.4.1990 antamassaan tuomiossa (Kok. 1990, s. I-1567, 17 kohta), että yhteisön oikeuden nykyisessä kehitysvaiheessa jäsenvaltiot saavat vapaasti soveltaa autojen kaltaisiin tavaroihin verojärjestelmää, jonka mukaan veron määrä nousee progressiivisesti objektiivisen kriteerin mukaisesti, eikä yhteisöjen tuomioistuin voi EY:n perustamissopimuksen 95 artiklan nojalla ottaa kantaa siihen, onko sellainen vero, jonka suuruuden jäsenvaltio on määrittänyt tiettyjen tuotteiden osalta yhteiskuntapoliittisista syistä, liian korkea.

21 Skatteministerietin mukaan varauma, jonka yhteisöjen tuomioistuin esitti edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Tanska antamansa tuomion 12 ja 13 kohdassa, koskee ainoastaan niitä tilanteita, joissa kyseisen tuotteen kauppa on sisäisen verotuksen johdosta loppunut kokonaan tai vähentynyt merkityksettömän pieneksi. Autojen rekisteröintivero ei ministeriön mukaan estä tuontia, ja Tanskan autokanta on vertailukelpoinen muiden jäsenvaltioiden autojen kanssa.

22 Tässä tilanteessa Østre Landsret päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat kaksi ennakkoratkaisukysymystä:

"1) Voiko jäsenvaltion kantama välillinen vero (rekisteröintivero), joka on uusien autojen osalta 105 prosenttia 52 800 DKK:sta ja 180 prosenttia verotusarvon loppuosasta, olla määrällistä rajoitusta vaikutukseltaan vastaava toimenpide ja siksi EY:n perustamissopimuksen 28 artiklan perusteella kielletty (ks. asia C-47/88, komissio v. Tanska, tuomio 11.12.1990, Kok. 1990, s. I-4509, 13 kohta)?

2) Jos vastaus ensimmäiseen kysymykseen on myöntävä, voiko rekisteröintivero olla oikeutettu niiden perusteiden vuoksi, jotka on mainittu perustamissopimuksen 30 artiklassa tai 28 artiklaa koskevassa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä (ks. asia 120/78, Rewe Zentral, (ns. Cassis de Dijon -tapaus) tuomio 20.2.1979, Kok. 1979, s. 649)?"

Ensimmäinen ennakkoratkaisukysymys

23 Ensimmäisellä kysymyksellään kansallinen tuomioistuin kysyy yhteisöjen tuomioistuimelta, onko EY 28 artiklaa tulkittava niin, että on lähtökohtaisesti sen vastaista kantaa pääasian oikeudenkäynnissä esillä olevan kaltaista veroa uusien autojen rekisteröinnistä.

Yhteisöjen tuomioistuimelle esitetyt huomautukset

24 DBI painottaa, että Tanskan rekisteröintivero haittaa uusien autojen vapaata liikkuvuutta, koska sen hyvin korkean tason vuoksi se estää näiden tavaroiden tuonnin Tanskaan tavanomaisin kaupallisin ehdoin ja suosii ostajia, jotka hankkivat Tanskassa jo rekisteröityjä kotimaisia käytettyjä autoja, joita on pidettävä tanskalaisina tuotteina. Vero on näin ollen sen mielestä EY 28 artiklan vastainen tuonnin määrällinen rajoitus.

25 Pääasian oikeudenkäynnin kantaja perustaa arvionsa edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Tanska annetun tuomion 12 ja 13 kohtaan, joista ilmenee, että tavaroiden vapaan liikkuvuuden suuruutensa takia vaarantavia veroja on arvioitava EY 28 artiklan kannalta.

26 Tanskan hallitus katsoo, ettei rekisteröintiveroa voida pitää EY 28 artiklassa kiellettynä tuonnin määrällisenä rajoituksena. Se huomauttaa, ettei yhteisöjen tuomioistuin ole myöhemmissä tuomioissaan toistanut edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Tanska annetun tuomion 13 kohdassa olevaa toteamusta. Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä päinvastoin seuraa, että veronluonteisia tavaroiden vapaan liikkuvuuden esteitä on arvioitava EY 23—EY 25 artiklan tai EY 90—93 artiklan kannalta. Pääasian oikeudenkäynnissä uusien autojen rekisteröintivero, joka on sisäistä verotusta, ei kuitenkaan ole maahantuotuja tuotteita syrjivä eikä myöskään kotimaista tuotantoa suojaava, joten se ei ole EY 90 artiklan vastainen.

27 Muilta osin kyseinen hallitus toteaa, että jos komissio pitää rekisteröintiveroa liian suurena, sen on EY 93 artiklan nojalla valmisteltava säädösehdotus kansallisten lainsäädäntöjen lähentämiseksi.

28 Toissijaisesti Tanskan hallitus väittää, että edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Tanska annetun tuomion 13 kohtaa on tulkittava niin, että EY 28 artiklassa oleva tuonnin määrällisten rajoitusten kielto koskee ainoastaan sellaisia verosäännöksiä, jotka vaikuttavat jäsenvaltioiden väliseen kauppaan niin, että tämä loppuu kokonaan tai vähenee merkityksettömän pieneksi verotetun tuotteen osalta. Näin ei kuitenkaan ole asian laita pääasian oikeudenkäynnissä, koska autojen määrä asukasta kohde Tanskassa on vertailukelpoinen muissa jäsenvaltioissa vallitsevaan määrään.

29 Italian ja Suomen hallitusten huomautukset ovat samansuuntaisia.

30 Komissio katsoo, että veronluonteiset kaupan esteet, jotka eivät ole vaikutukseltaan tullia vastaavia, kuuluvat lähtökohtaisesti EY 90 artiklan soveltamisalaan, joka on lex specialis EY 28 artiklassa olevaan yleiseen kaupan esteiden kieltoon nähden. Veronluonteiset kaupan esteet, joita EY 90 artikla — tai EY 23—EY 25 artikla — ei koske, voivat siis kuulua EY 28 artiklan soveltamisalaan vaarantaessaan tavaroiden vapaan liikkuvuuden. Sitä vastoin yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan veronluonteinen este ei voi kuulua samanaikaisesti kahden perustamissopimuksen määräyksen soveltamisalaan.

31 Tästä seuraa komission mukaan, että kansallisen tuomioistuimen on arvioitava pääasian oikeudenkäynnin tosiseikkojen valossa, onko uusien autojen rekisteröintivero sellaisella tasolla, että se vaarantaa tavaroiden vapaan liikkuvuuden. Komissio toteaa tältä osin ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenevän, että Tanskassa rekisteröidään vuosittain huomattava määrä autoja, että rekisteröintien määrän vaihtelu näyttää olevan vain suhdanneluonteista ja että autojen määrä asukasta kohden on samalla tasolla kuin muissa maissa, jotka kuuluvat Taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestöön (OECD). Näin ollen ei ole näytetty toteen pääasian oikeudenkäynnissä kyseessä olevan Tanskan lainsäädännön vaarantavan tavaroiden vapaan liikkuvuuden.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

32 On muistettava, että EY 28 artiklan soveltamisalaan eivät kuulu muissa erityismääräyksissä tarkoitetut kaupan esteet ja että EY 23 ja EY 25 sekä

EY 90 artiklassa tarkoitetut veronluonteiset tai vaikutuksiltaan tullia vastaavat kaupan esteet eivät kuulu EY 28 artiklassa olevan kiellon piiriin (ks. yhdistetyt asiat C-78/90—C-83/90, Compagnie commerciale de l'Ouest ym., tuomio 11.3.1992, Kok. 1992, s. I-1847, 20 kohta ja em. asia Dounias, tuomion 39 kohta).

33 Lisäksi EY 25 artiklan ja EY 90 artiklan soveltamisalojen osalta on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan vaikutukseltaan vastaavia maksuja koskevia määräyksiä ja syrjivää sisäistä verotusta koskevia määräyksiä ei sovelleta päällekkäin eli sama vero tai maksu ei voi perustamissopimuksen järjestelmässä kuulua samanaikaisesti molempien käsitteiden alaan (ks. asia C-234/99, Nygård, tuomio 23.4.2002, Kok. 2002, s. I-3657, 17 kohta).

34 Tässä tapauksessa, koska pääasian oikeudenkäynnissä kyseessä olevan Tanskan rekisteröintiveron kaltainen uusien autojen rekisteröintivero on selvästi veronluonteinen ja koska sitä ei kanneta kyseisen veron käyttöönottaneen jäsenvaltion rajan ylittämisen johdosta vaan ajoneuvon ensirekisteröinnin yhteydessä tässä jäsenvaltiossa, on sen katsottava kuuluvan yleisen sisäisen tavaroiden verotusjärjestelmän piiriin, jolloin sitä on tarkasteltava EY 90 artiklan kannalta.

35 Siitä, että tällainen vero koskee yksinomaan maahantuotuja uusia autoja, koska kansallista tuotantoa ei ole, ei voi seurata, että veroa on pidettävä EY 25 artiklassa tarkoitettuna vaikutukseltaan vastaavana maksuna sen paremmin kuin EY 90 artiklassa tarkoitettuna sisäisenä verona tai maksuna, koska tämä vero kuuluu yleiseen sisäiseen verotusjärjestelmään, jota sovelletaan järjestelmällisesti ajoneuvoryhmiin objektiivisten perusteiden mukaisesti tuotteiden alkuperästä riippumatta (ks. asia 90/79, komissio v. Ranska, tuomio 3.2.1981, Kok. 1981, s. 283, 14 kohta).

36 Koska EY 90 artiklan sovellettavuus on näin osoitettu pääasian oikeudenkäynnissä, on todettava, että tämän artiklan sanamuodon mukaan siinä kielletään määräämästä muiden jäsenvaltioiden tuotteille korkeampia sisäisiä veroja tai maksuja kuin on määrätty samanlaisille kotimaisille tuotteille sekä sellaisia sisäisiä veroja tai maksuja, joilla välillisesti suojellaan muuta tuotantoa (ks. em. asia komissio v. Tanska, tuomion 8 kohta).

37 On niin ikään huomattava, että kuten edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Tanska annetusta tuomion 9 kohdasta käy ilmi, koko EY 90 artiklan tarkoituksena on turvata tavaroiden vapaa liikkuvuus jäsenvaltioiden välillä normaalein kilpailun ehdoin poistamalla kaikenlaiset protektionistiset toimet, jotka voivat johtua muista jäsenvaltioista peräisin olevia tuotteita syrjivien sisäisten verojen tai maksujen soveltamisesta. Artiklan on siis taattava sisäisten verojen tai maksujen täydellinen neutraalius kotimaisten ja maahantuotujen tuotteiden välisen kilpailun suhteen.

38 Sitä vastoin EY 90 artiklaan ei voida vedota maahantuoduille tuotteille määrättyjä sisäisiä veroja tai maksuja vastaan siinä tapauksessa, että samanlaista tai kilpailevaa kotimaista tuotantoa ei ole. Artiklaan nojautuen ei voida kieltää jäsenvaltion joillekin tuotteille säätämää verotuksen hyvin korkeaa tasoa, kun syrjiviä tai protektionistisia vaikutuksia ei ole (ks. em. asia komissio v. Tanska, tuomion 10 kohta).

39 Tanskassa ei kuitenkaan tällä hetkellä ole autotuotantoa, kuten tämän tuomion 17 kohdassa on jo todettu, eikä siellä myöskään valmisteta autojen kanssa kilpailevia tuotteita. Näin ollen on katsottava, ettei Tanskan rekisteröintivero, joka koskee uusia autoja, kuulu EY 90 artiklassa olevien kieltojen piiriin.

40 Kuten DBI toteaa, pitää paikkansa, että yhteisöjen tuomioistuin on edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Tanska antamansa tuomion 12 kohdassa katsonut, etteivät jäsenvaltiot voi määrätä tavaroille, joihin ei sovelleta EY 90 artiklassa olevia kieltoja sen vuoksi, että vastaavaa kotimaista tuotantoa ei ole, sellaisia veroja tai maksuja, jotka vaarantaisivat näiden tavaroiden vapaan liikkuvuuden yhteismarkkinoiden sisällä.

41 Tältä osin on kuitenkin riittävää todeta, että joka tapauksessa kansallisen tuomioistuimen antamista luvuista, jotka koskevat Tanskassa rekisteröityjen — eli tähän jäsenvaltioon tuotujen — uusien autojen määrää, ei mitenkään ilmene tällaisten tavaroiden vapaan liikkuvuuden Tanskan ja muiden jäsenvaltioiden välillä vaarantuneen.

42 Ei siis ole syytä katsoa, että Tanskan rekisteröintiveron kaltainen vero olisi menettänyt luonteensa EY 90 artiklassa tarkoitettuna sisäisenä verona tai maksuna ja tulisi arvioiduksi EY 28 artiklassa tarkoitettuna määrällistä rajoitusta vaikutukseltaan vastaavana toimenpiteenä, eikä ole syytä tutkia yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Tanska antaman tuomion 12 ja 13 kohdassa esittämän varauksen ulottuvuutta.

43 Näin ollen ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava seuraavasti:

— Laissa nimeltä Lov om registreringsafgift af motorkøretøjer (laki moottoriajoneuvojen rekisteröintiverosta), sellaisena kuin se on muutettuna

14.4.1999 annetulla lailla nro 222, säädetyn kaltainen uusien autojen rekisteröinnistä kannettava vero, joka on otettu käyttöön jäsenvaltiossa, jossa ei ole kotimaista autotuotantoa, on sisäistä verotusta, jonka yhteensopivuutta yhteisön oikeuden kanssa ei ole tutkittava EY 28 artiklan vaan EY 90 artiklan kannalta.

— EY 90 artiklaa on tulkittava niin, että se ei ole esteenä tällaiselle verolle.

Toinen ennakkoratkaisukysymys

44 Ensimmäisen ennakkoratkaisukysymyksen yhteydessä esitetyt seikat huomioon ottaen ei ole tarpeen tutkia perusteita, jotka Tanskan hallitus on esittänyt toissijaisina sen tueksi, että Tanskassa voimassa oleva rekisteröintivero on yhteensopiva yhteisön oikeuden kanssa, minkä seurauksena toinen kysymys menettää merkityksensä.

Oikeudenkäyntikulut

45 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Tanskan, Italian ja Suomen hallituksille sekä Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeu-

denkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ratkaissut Østre Landsretin 26.9.2001 tekemällään päätöksellä esittämän kysymyksen seuraavasti:

1) **Laissa nimeltä Lov om registreringsafgift af motorkøretøjer (laki autojen rekisteröintiverosta), sellaisena kuin se on muutettuna 14.4.1999 annetulla lailla nro 222, säädetyn kaltainen uusien autojen rekisteröinnistä kannettava vero, joka on otettu käyttöön jäsenvaltiossa, jossa ei ole kotimaista autotuotantoa, on sisäistä verotusta, jonka yhteensopivuutta yhteisön oikeuden kanssa ei ole tutkittava EY 28 artiklan vaan EY 90 artiklan kannalta.**

2) **EY 90 artiklaa on tulkittava niin, että se ei ole esteenä tällaiselle verolle.**

Puissochet Wathelet Schintgen

Gulmann La Pergola Jann

Skouris Macken Colneric

von Bahr Cunha Rodrigues

Julistettiin Luxemburgissa 17 päivänä kesäkuuta 2003.

R. Grass

kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias

presidentti